

Sygn. akt II PK 50/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa Z. L.

przeciwko S. Sp. z o.o. z siedzibą w S.

o przywrócenie poprzednich warunków płacy i pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt VII Pa 350/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy we Wrocławiu oddalił apelację Z. L. od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30 lipca 2014 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko S. Sp. z o.o. o uznanie wypowiedzenia warunków umowy o pracę za bezskuteczne. W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że zasadnie pracodawca dokonał wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy powoda, gdyż zmniejszeniu uległ zakres obowiązków powoda, a zakresy obowiązków dyrektora technicznego i kierownika technicznego różnią się od siebie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych, gdyż skarżący podniósł naruszenie przepisów postępowania – art. 382 k.p.c. w związku z art. 207 § 5 i 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. przez ich błędną wykładnię i wydanie wyroku w oparciu o spóźnione dowody, art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutu apelacji naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób niepozwalający na jego weryfikację, a także przepisów prawa materialnego – art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p. i w związku z art. 45 § 1 k.p. oraz przepisów Regulaminu Organizacyjnego S. Sp. z o.o.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony istnieniem potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

W ocenie skarżącego potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości dotyczy art. 207 § 5 i 6 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i sprowadza się do udzielenia odpowiedzi na następujące pytania:

- czy w przypadku zobowiązania strony procesu przez przewodniczącego do złożenia określonego pisma procesowego w ściśle określonym terminie, z jednoczesnym zobowiązaniem do przedstawienia w tym terminie wszystkich wniosków dowodowych i twierdzeń pod rygorem ich późniejszego pominięcia, a nadto w przypadku uchybienia temu terminowi przez stronę i jednocześnie braku uprawdopodobnienia przez nią przesłanek usprawiedliwiających możliwość przyjęcia wniosków i twierdzeń spóźnionych, zastosowanie uregulowań art. 207 § 5 i 6 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. jest skierowanym do Sądu bezwzględnym nakazem ustawowym, czy też skorzystanie z nich wchodzi w zakres tak zwanej „dyskrecjonalnej władzy sędziego”? oraz
- czy w świetle przywołanych unormowań art. 207 § 5 i 6 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. dopuszczalnym jest wyłączenie spod działania tych zasad dowodów z dokumentów i przedstawiania pisemnych twierdzeń strony tylko dlatego, że immanentną ich cechą jest to, iż przedstawienie (złożenie) Sądowi dowodów z dokumentów i twierdzeń pisemnych nie wymaga przeprowadzenia kolejnego terminu rozprawy?

Skarżący wskazał ponadto na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na rozstrzygnięciu, czy jeżeli pracodawca jest podmiotem (jednostką organizacyjną) realizującym zamówienie publiczne w oparciu o ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 907, ze zm.), a jednocześnie pracownik jest osobą, której zatrudnianie stanowi warunek *sine qua non* wykonywania owego zamówienia publicznego przez pracodawcę na gruncie Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia, a dodatkowo w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia określono zakres czynności i funkcję (stanowisko) w przedsiębiorstwie pracodawcy tego rodzaju osoby (pracownika), to czy wówczas tak opisana funkcja (stanowisko) w rozumieniu prawa zamówień publicznych, tworzy jednocześnie stanowisko pracy w rozumieniu unormowań prawa pracy, co do którego nie może wystąpić jego likwidacja w rozumieniu przepisów prawa pracy w okresie wykonywania przez pracodawcę zamówienia publicznego, pomimo możliwości formalnych zmian nazwy tego rodzaju stanowiska/funkcji w strukturze wewnętrznej przedsiębiorstwa pracodawcy oraz możliwości zmian dodatkowych obowiązków pracowniczych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać jednak pogląd, zgodnie z którym na etapie przedsądu znajduje zastosowanie art. 398¹³ § 2 k.p.c., stanowiący, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W przeciwnym razie zachodziłby bowiem dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego

przepisu, a także z art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). Zatem zważywszy, że przyczyny kasacyjne muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, LEX nr 53308, czy też z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203), należało stwierdzić, że sformułowana przez skarżącego potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, nawiązuje do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących stwierdzonych w sprawie faktów. Te kwestie, dotyczące ustalonych faktów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681). Warto w tym miejscu jednak nadmienić, że celem art. 207 k.p.c. jest koncentracja materiału dowodowego i umożliwienie sądowi decydowania o tempie i trybie wpływania pism, co między innymi może służyć przeciwko nadużywaniu prawa procesowego. Przewodniczący ma dyskrejonalną swobodę co do dopuszczalności wnoszenia dalszych pism. Nie ma przy tym żadnego znaczenia, czy doszło do posiedzenia sądu - wszak decyzję tę przewodniczący ma podejmować „w toku sprawy”, a sprawa jest „w toku” od chwili skutecznego wniesienia pozwu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2015 r., III CSK 317/14, LEX nr 1628929).

Odnosząc się natomiast do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego stwierdzić należy, że aby było to możliwe, to konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi

kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147), jak miałoby to miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.